

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 4063/2022
10.05.2022. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Субић, председника већа, Јелице Бојанић Керкез, Зорана Хаџића, Драгане Миросављевић и Добриле Страјина, чланова већа, у парници тужилаца АА из ..., ББ из ..., ВВ из ..., ГГ из ... и ДД из ..., чији је пуномоћник Срђан Алексић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство одбране, коју заступа Војно правобранилаштво, Одељење у Нишу, ради утврђења дискриминације, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против решења Апелационог суда у Нишу Гж 3532/2021 од 22.12.2021. године, у седници већа одржаној дана 10.05.2022. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против решења Апелационог суда у Нишу Гж 3532/2021 од 22.12.2021. године, као о изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против решења Апелационог суда у Нишу Гж 3532/2021 од 22.12.2021. године.

Образложење

Решењем Вишег суда у Нишу П 107/2017 од 20.10.2021. године, обавезана је тужена да тужиоцима накнади трошкове парничног поступка у износу од 109.850,00 динара.

Решењем Апелационог суда у Нишу Гж 3532/2021 од 22.12.2021. године, одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђено је решење Вишег суда у Нишу П 107/2017 од 20.10.2021. године.

Против правноснажног решења донетог у другом степену, тужена је благовремено изјавила ревизију, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној, у смислу одредбе члана 404. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/2011...18/2020, у даљем тексту: ЗПП).

Ревизијом тужене оспорава се висина накнаде трошкова поступка који су побијаним решењем признати тужиоцима, сагласно одредби члана 150, 153 и 154 Закона о парничном поступку.

У конкретном случају, Врховни касациони суд је оценио да нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП, с обзиром да накнада трошкова поступка, по

признатом праву у конкретној парници, не представља правно питање од општег интереса, нити правно питање које би се разматрало у интересу равноправности грађана. То није питање које изискује ново тумачење права или усклађивање судске праксе, те стога нема услова за примену института изузетне дозвољености ревизије.

Из наведених разлога, применом члана 404. ЗПП одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 420. став 6. ЗПП, Врховни касациони суд је оценио да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 420. став 1. ЗПП прописано је да странке могу да изјаве ревизију и против решења другостепеног суда којим је поступак правноснажно окончан, а ставом 2. истог члана је прописано да ревизија против решења из става 1. овог члана није дозвољена у споровима у којима не би била дозвољена ревизија против правноснажне пресуде.

Чланом 28. ЗПП прописано је да ако је за утврђивање стварне надлежности, права на изјављивање ревизије и у другим случајевима прописаним у овом закону, меродавна вредност предмета спора, као вредност предмета спора узима се само вредност главног захтева. Одредбом става 2. овог члана прописано је да се камата, уговорна казна и остала споредна тражења, као и трошкови поступка, не узимају у обзир, ако не чине главни захтев.

У конкретном случају ревизија је изјављена против решења о трошковима поступка, што у овој правној ствари не представља главни захтев, већ споредно потраживање, због чега ревизија тужене није дозвољена.

На основу члана 413. у вези члана 420. став 6. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Весна Субић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић